نظر رفیق آزاد [illegible]

طرح تشکیل مرکز رهبری اتحادیه‌های آزاد ایران :

جنبش چپ و دموکراتیک ایران نیازمند آنست که بدنبال آن اتحادیه‌های دموکراتیک و فراگیر کارگری تشکیل شود. در شرایط کنونی طبقه کارگر ایران از این امکان محروم مانده است. علت عمده آن یک سرکوب خشن و استبداد خونین آن و عدم توافق و عدم توجه جدی سازمانهای چپ و دموکراتیک است نیروهای این اتحادیه و رهبری تعیین و پیگیری آن است. بهتر است رهبری اتحادیه‌های ایران چند مرکز نباشد. مرکز بوروکراتیک از این رژیم حاکم، مرکز بوروکراتیک وابسته به رژیم، مرکز وابسته به چپ و دموکراتیک و تشکیلاتی ارائه کند. در هر صورت مشی متمرکز طبقه کارگر در اتحادیه واحد دموکراتیک باید یکی باشد. در شرایط مناسب مراکز رهبری توسط آرای مستقیم خود کارگران و یا نمایندگان منتخب آنان انتخاب میگردد. در آن صورت آگاهی کارگران و درک مشی هر سازمان میزان نفوذ هر یک از آنان در اتحادیه را فراهم میکند. اکنون شرایط مبارزه ما ایجاد این مرکز را از بالا ایجاب میکند تا سندیکاهای از پایین شکل بگیرد. در ابتدا حول نشریه و پیک این مرکز و بعداً حول سازمان سندیکاهای آن تشکل سازد. در شرایط کنونی باید مرکز وابسته به چپ و دموکراتیک و تلفیق آن یعنی وابسته به جنبش چپ را از بالا سازمان دهیم. در شرایطی که انتخاب این مرکز از پایین وجود ندارد باید سازمانهای چپ که در ایجاد این مرکز شرکت میکنند، متناسب با وزن تشکیلاتی برادرکارانشان در این مرکز را بپذیرند.

دیگری رهبری آن ضعیف و خستی خواهد شد. در این صورت پیشنهاد میگردد از جانب هیئت سیاسی پذیرفته شود که:

برای ایجاد این مرکز با شرکت نمایندگان سندیکاهای موجود (در صورت موافقت جریان کشتگر و راه کارگر و با شرکت نمایندگان آنان) تمام اقدامات لازم انجام گردد و توافق ضروری صورت گیرد. در هر صورت اصل اساسی و ضرورت تأکید سازمان در این مورد آنست که رعایت متناسب وزن میان نیروهای تشکیل دهنده این مرکز مطلقاً ضروری است و باید قبلاً تضمین شود که ضوابط کار دقیقاً مشخص و مراعات گردد. در این صورت هم اکنون از جانب سازمان پیشنهاد میگردد که :

۱- نام مرکز از طریق توافق میان نیروهای تشکیل دهنده مرکز انتخاب و تعیین میگردد.

۲- این مرکز نشریه‌ای خواهد داشت، حداکثر ۸ صفحه ماهانه برای توزیع در داخل ایران. هدف آن رهبری جنبش سندیکایی ایران است. این نشریه نباید چهره یک نشریه وابسته به سازمانهای شرکت کننده را بخود بگیرد.

۳- هر سازمان نمایندگان خود را که باید وقتاً از چهره‌های جنبش سندیکایی کارگری ایران، که امکان اعلام نام و مسئولیت آنان میسر است، معرفی خواهد کرد. در این مرکز شرکت کننده هیئت رهبری آن را تشکیل میدهند.

۴- هر سازمان تعهد میکند که با تمام امکانات، این مرکز را از نظر خبر و حوادث در سطح جنبش، یاری رساند.

۵- این مرکز ارگانی مستقل است و مسئولیت‌ها و انتخاب تشکل و بار تصمیمات و اجراءات مرکز توسط خود هیئت رهبری آن انجام خواهد گرفت.

۶ – همزمان باید منظماً به توزیع نشریه مرکزی در میان کارگران داخل و خارج بپردازد.

۷ – سازمانهای سیاسی مترقی باید ضمن پشتیبانی از این مرکز و همراه با دیگر نیروهای مترقی بکوشند، با بخش سیاسی جنبش کارگری ارتباط برقرار کنند.

۸ – محل استقرار این مرکز باید در خارج باشد تا امکان ارتباط با فدراسیون جهانی سندیکاها و نیز داخل و سایر گروه‌های چپ ایران تسهیل شود.

۹ – این مرکز در سازمانهای بین‌المللی کارگری به عضویت پذیرفته شود و همکاری سازمانهای شرکت کننده حداکثر امکانات خود را بکار گیرد که این مرکز بعنوان مرجع صلاحیت‌دار رهبری جنبش سندیکائی کارگری ایران شناخته شود.

* : این کلمه هم بخاطر آن است که این مرکز برای آنکه بتواند در آینده همه سندیکاهای مستقل را بخود جلب کند و یک مرکز اتحادیه نیرومند چپ و دموکراتیک به ترتیب تشکیل شده باشد همکاری کند، باید چپ دموکراتیک داشته باشد.

کیومرث ۱۵ آبان ۵۴

– در شرایطی که هنوز سلولهای اولیه و پایه‌ای اتحادیه‌های کارگری در ایران ایجاد نشده‌اند و شعار ما ایجاد و تحکیم هسته‌های مخفی کارگری برای تشریح در سازمانهای شکل مخفی مستقل است. طرح ایجاد مرکز رهبری کننده جنبش سندیکائی ایران (در واقع ایجاد فدراسیون در مقیاس ملی) از بالا، ذهنی است. آنچه که مقدور و منطقی است اینست که در داخل پابپای تحکیم پایه‌های اولیه سندیکائی، تدارک ایجاد کانونهای منطقه‌ای و رشته‌ای را ببینیم (البته برای تشکیل آن منتظر نمی‌شویم که همه و یا حتی اکثریت واحدهای یک رشته یا منطقه بآن بپیوندند، با چند هسته مخفی سندیکائی قابل اتکا، هم میتوان یک مرکز رهبری کننده مخفی در مقیاس یک رشته یا منطقه کارگری سازمان داد). این کانون سندیکائی مخفی میتواند نشریه داشته باشد، اعلامیه صادر کند، با فدراسیون جهانی سندیکاها تماس بگیرد و [illegible] تمام تلاش ما باید این باشد که این کانونهای مخفی و محدود را تقویت کنیم، نفوذشان را گسترش دهیم و تشکلهای منفرد و پراکنده را نیز جذب کنیم. در خارج، همزمان با آن باید یک مرکز ارتباطات سندیکائی (نه یک هیئت مؤسس فدراسیون آینده) بوجود آورد. این مرکز و ستاد ارتباطها باید نشریه‌ای داشته باشد که هدفش تبلیغ و ترویج امر سازماندهی کانونهای رشته‌ای و منطقه‌ای، ایجاد هماهنگی میان آنها و برقراری ارتباط نه تنها بین تشکلهای منفرد و کانونهای رشته‌ای و منطقه‌ای بلکه در عرصه‌ای وسیعتر (محافل کارگری، فعالین، نشریه سندیکائی و ...) و برقراری ارتباط با فدراسیون جهانی سندیکاها. یک چنین مرکزی را حزب توده ایران در حال حاضر در فرانسه دارد (البته نه شعار نامش را تا مضمون واقعی‌اش را) نامش: کمیسیون ارتباطات سندیکائی کارگران ایران است و نشریه‌ای بزبان فرانسه در معرفی جنبش کارگری ایران به فدراسیونهای بین‌الملل بنام « [illegible] » منتشر می‌کند. برای آنکه یک مرکز تدارک کننده فدراسیون کارگری ایران ایجاد شود بجای ایجاد هیئت مؤسس باید کانون یا مرکز ارتباطات را اول بوجود آورد. با پیدا [illegible]